

[Ib Thyregod.]

loger i det omfang, disse ikke er ansat på offentlige institutioner. Hvis de er ansat på offentlige institutioner, falder de ind under embedsmandsgruppen, men vi kan jo f. eks. tænke os en socialrådgiver, der er ansat på Kofoeds Skole eller en af de andre private institutioner på det sociale område, f. eks. en rådgivningsklinik. Vi kan også tænke os en socialrådgiver, der er ansat som personalekonsulent i en større virksomhed, således som det efterhånden er blevet almindeligt. Også for psykologernes vedkommende gælder det, at de i høj grad er medvirkende ved rådgivning, også uden for de offentlige institutioner. Dette spørgsmål har man peget på i udvalgsbetænkningen, men man er ikke her kommet med noget forslag.

Jeg mener i og for sig godt, man kunne have taget dette spørgsmål op, og jeg mener i hvert fald, at vi bør gøre det. Jeg er dog helt klar over, at man naturligvis ikke kan lade alle rådgivere være omfattet af en sådan tavshedspligt. En rådgiver i f. eks. en lejerforening kan vel ikke uden videre være omfattet af tavshedspligten. Spørgsmålet er, om man skal forsøge at finde frem til en eller anden autorisation for disse personer, som — hvis de har denne autorisation — altså skal have tavshedspligt. Tager vi f. eks. Kofoeds Skole, er det noget helt centralt, at de folk, der kommer dér, og som samles ind f. eks. ved razziaer i Nyhavn, kan få lejlighed til at betro sig til socialrådgivere og andre medarbejdere derude uden at risikere, at politiet senere kan forlange oplysninger fra de pågældende. Det er afgørende for tillidsforholdet, og på dette område bør der derfor ske en ændring.

En anden bestemmelse, som findes i lovforslaget, drejer sig om spørgsmålet om fremlæggelse af dokumenter, et spørgsmål, der tidligere har givet anledning til betydelig strid mellem læger og retsmyndigheder, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt lægejournaler skal fremlægges i retten. Nu har vi det klart gennem lovforslaget, at disse journaler og andre tilsvarende dokumenter kun skal kunne fremlægges i det omfang, tavshedspligten ikke omfatter disse dokumenter. Det vil faktisk sige, at man i en lang række tilfælde ikke vil kunne få sådanne journaler fremlagt.

Der er for øvrigt i denne forbindelse et andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om samarbejdet mellem de forskellige myndigheder. Det er jo meningsløst, at en række offentlige myndigheder optager hver sin journal på den pågældende patient, socialrapporter eller lignende, og at man ikke kan lade disse journaler eller rapporter passere fra den ene myndighed til den anden. Det vil være rimeligt også at se på dette spørgsmål. Heri ligger imidlertid naturligvis ikke, at disse rapporter skal kunne gå videre, f. eks. til politimyndigheden.

Et andet vigtigt punkt i lovforslaget angår pressens anonymitetsret, spørgsmålet om, hvorvidt pressen kan forlange at være frit stillet og ikke skulle skulle afgive forklaring om kilden til de artikler, man har bragt. Spørgsmålet var bl. a. fremme i en dom fra 1950, der vedrørte Berlingske Tidende, og man kom til det resultat, at chefredaktøren var fritaget for at give oplysninger, medens den pågældende journalist ikke var fritaget. Det viste sig, at den pågældende journalist ikke kunne gøre andet end at henvise til chefredaktøren, og de, som søgte oplysninger, var derfor lige vidt. Problemet er stadig aktuelt, og lovforslaget her går altså ud på, at såvel chefredaktører som redaktionssekretærer og journalister skal have denne ret til at holde kilden anonym. Også i de undtagelsestilfælde, som tidligere har været anvendt, og som stadig gælder efter lovforslaget, bl. a. i forbindelse med tavshedspligt for offentlige myndigheder, skal der foreligge særlige hensyn for at bryde denne anonymitetsret.

Jeg tror derfor, at denne bestemmelse er rigtig, og vi inden for venstre følger derfor for så vidt det flertal i kommissionsbetænkningen, som ud fra synspunktet om fuld informationsfrihed af hensyn til borgerne, af hensyn til vort demokratiske system, går ind for en anonymitetsret for pressen. Mindretallet i betænkningen, statsadvokat Lindegaard, peger på et andet hensyn, som også er væsentligt. Han peger nemlig på dette, at det meget vel kan forvolde betydelig skade for personer at blive omtalt af pressen i forbindelse med straffesager. Det er jo helt rigtigt; det kender vi eksempler på. Lindegaard nævner det og citerer en artikel, hvori man ligefrem siger, at dette at blive omtalt af pressen i denne forbindelse kan